

Üdvözlő beszéd

Mélyen tisztelt gyülekezet!

E mai napon, midőn a budapesti középiskolai tanárképző intézet főgymnasiauma részére emelt e díszes és czélszerű épület megnyitását ünnepeljük, legyen szabad ezen intézet volt tagjainak s nevökben nekem megemlékeznem kegyeletes hálával azon időkről, melyeket ez intézet kebelében töltöttünk. Bevégezve gyakorlati éveinket, elszéledtünk mindenfelé, kiki követve sorsát és rendeltetését, de mindnyájan híven azon elvekhez, melyekkel útnak bocsátottak bennünket szeretve tisztelt tanáraink. Szétmentünk, hogy megtestesítsük ama tanokat, melyeknek gyakorlását ez intézetben tapasztaltuk, folyton fenntartva, évek multán is, teljes épségben azon szellemi közösséget, mely az iskola tanárait és növendékeit oly szoros kapcsolatokkal egybefűzi. S vajjon minők voltak azok az elvek, melyeknek követésére ez iskola ösztönzött bennünket? A tanári tiszttel járó kötelmek komoly méltatása és a tanári felelősség tudatának meggyökereztetése, a tanítás nehéz munkájához szükséges odaadó ügyszeretnek, s ha kell, önfeláldozásnak elsajátítása, a tudomány rendszerének a középiskola színvonalára való tapintatos leszállítása, az eszme szabadságának a rend keretén belől való érvényesítése, s mindezek révén egy nemes értelmű nemzeti műveltség létesítése – ez volt, a mit mindennap hallottunk és tapasztaltunk: ez volt, a mit megszilárdulva magunkkal vittünk, s a miről úgy hiszem, egyhamar lemondani nem fogunk.

Sokkal gyengébbnek érzem magamat, semhogy társaim nevében, kiknek száma ma már a háromszázat is meghaladja, elég meggyőzően kifejezhessem azon mély hálát s az öröm azon őszinte érzetét, melyet bennünk a nagyméltóságú vallás- és közoktatásügyi minister úr atyai gondoskodása keltett, ki ezen intézetnek új és czéljainak megvalósulására teljesen megfelelő otthont biztosított. Kívánjuk mi is, hogy ez intézet, mely hivatva van, a tudomány rendszerét és a középiskola igényeit áthidalva, Magyarország tanárait jövő hivatásukra előkészíteni, úgy mint eddig, de sőt most kétszeres erővel és kitartással működhessék a hazai kultúra és tanügy javára és üdvösségére!

Dr. Fináczy Ernő